Kaliamah a/p Rajan dan lain-lain lwn Superintendan Wooi Kooi Cheang, Ketua Polis Daerah Tampin, Negeri Sembilan dan lain-lain

A

B

MAHKAMAH RAYUAN (PUTRAJAYA) — RAYUAN SIVIL NO N-01(IM)(NCVC)–649–11 TAHUN 2018
ZALEHA YUSOF, YAACOB MD SAM AND LAU BEE LAN HHMR
8 JULAI 2020

C

Prosedur Civil — Rayuan — Rayuan terhadap permohonan pembatalan tindakan — Mahkamah Tinggi membenarkan permohonan responden-responden untuk membatalkan writ saman dan pernyataan tuntutan perayu-perayu — Sama ada tindakan perayu-perayu terhadap responden-responden dihalang oleh sekatan masa — Sama ada perayu-perayu mempunyai kapasiti undang-undang atau 'locus standi' untuk membawa tindakan dengan sah — Sama ada writ saman dan pernyataan tuntutan perayu-perayu wajar dibatalkan — Kaedah-Kaedah Mahkamah 2012 A 18 k 19(1) — Akta Perlindungan Pihak Berkuasa Awam 1948 s 2(a)

D

E

Rayuan ini adalah oleh perayu pertama, kedua dan ketiga ('perayu-perayu') terhadap keputusan Mahkamah Tinggi yang telah membenarkan permohonan responden-responden untuk membatalkan writ saman dan pernyataan tuntutan perayu-perayu serta jawapan kepada pembelaan responden-responden di bawah A 18 k 19(1) Kaedah-Kaedah Mahkamah 2012. Perayu-perayu memplidkan bahawa si mati bernama Karuna Nithi a/l Palani Velu telah ditangkap oleh pihak polis pada 28 Mei 2013 pada pukul 5.30 petang untuk siasatan di bawah s 324 Kanun Keseksaan, berikutan daripada laporan polis yang dibuat oleh perayu pertama bahawa si mati telah memukul perayu pertama dengan helmet semasa berlaku salah faham antara suami isteri. Si mati telah dituduh di bawah s 324 Kanun Keseksaan dan tidak mengaku bersalah terhadap pertuduhan. Kes ditetapkan untuk sebutan pada 1 Julai 2013 untuk menunggu laporan perubatan. Mahkamah majistret menetapkan wang jaminan sebanyak RM4,000 tetapi si mati gagal mengadakan wang jaminan. Si mati sepatutnya dihantar ke penjara untuk tahanan lanjut menunggu sebutan tetapi disebabkan berlaku kesilapan dalam waran penahanan, si mati telah dibawa balik dan ditahan di lokap Ibu Pejabat Polis Daerah Tampin sementara menunggu pindaan pembetulan dilakukan atas waran penahanan pada keesokan harinya. Perayu-perayu memplidkan bahawa si mati telah meninggal dunia pada 1 Jun 2013 pada pukul 6.30 petang di dalam lokap IPD Tampin, Negeri Sembilan akibat penderaan, pukulan, serangan, hentaman yang dilakukan responden keempat hingga responden ke-13 semasa si mati ditahan di dalam lokap tersebut. Perayu-perayu

F

G

H

I

memplidkan bahawa responden-responden selaku pihak berkuasa awam telah gagal menjaga kebajikan dan keselamatan si mati semasa dalam lokap daripada didera, dipukul, diserang dan dihentam oleh tahanan-tahanan lain di dalam lokap sehingga membawa maut kepada si mati. Isu yang berbangkit ialah samasa tindakan perayu-perayu telah terhalang oleh sekatan had masa. Perayu menegaskan had masa tindakan mereka hanya bermula pada 28 Januari 2015 iaitu tarikh mahkamah koroner membuat keputusan inkues berkaitan sebab kematian si mati dan perayu-perayu masih berada dalam tempoh yang dibenarkan iaitu 36 bulan dikira daripada keputusan inkues tersebut. Responden-responden juga berhujah bahawa perayu-perayu tidak mempunyai locus standi untuk membawa tindakan semasa terhadap responden-responden dan writ saman serta pernyataan tuntutan perayu-perayu wajar dibatalkan.

Diputuskan, menolak rayuan:

(1) Hujahan perayu-perayu bahawa mereka menunggu keputusan inkues sebelum boleh memulakan tindakan ke atas responden-responden adalah satu falasi atau misconceived. Perayu-perayu telah berterusan berdiam diri dan duduk atas hak mereka daripada mengambil tindakan terhadap responden-responden. Tindakan terhadap responden-responden boleh dimulakan awal sebelum tempoh 36 bulan daripada tarikh kematian si mati pada 1 Jun 2013. Perayu-perayu gagal dan tidak mengambil langkah-langkah sedemikian. Mahkamah mendapati Mahkamah Tinggi tidak melakukan kekhilafan apabila membenarkan pemmohonan responden-responden untuk membatalkan writ saman dan pernyataan tuntutan perayu-perayu dan jawapan perayu-perayu kepada pembelaan responden-responden. Jelas telah berlaku kelewatan selama empat tahun tujuh bulan daripada tarikh 1 Jun 2013 iaitu tarikh kejadian serangan yang dikatakan dilakukan terhadap si mati dan dakwaan kecuaian responden-responden untuk menghalang kejadian serangan daripada berlaku. Tuntutan perayu telah telah terhalang di bawah s 2(a) Akta Perlindungan Pihak Berkuasa Awam 1948 dan satu penyalahgunaan proses mahkamah yang mewajarkan tuntutan perayu-perayu dibatalkan di bawah semua cabang yang terdapat dalam A 18 k 19(1) Kaedah-Kaedah Mahkamah 2012. Tiada merit dalam hujahan perayu-perayu (lihat perenggan 30 & 38).

(2) Mahkamah Tinggi memutuskan bahawa perayu-perayu tidak mempunyai locus standi untuk membawa tindakan ini. Mahkamah Tinggi juga memutuskan parayu ketiga seorang kanak-kanak bawah umur tidak kompeten untuk membawa tindakan ini di atas namanya sendiri yang melalui wakil litigasinya, dan oleh itu bertentangan dengan kehendak peruntukan A 76 k 2(1) Kaedah-Kaedah Mahkamah 2012. Mahkamah ini mendapati Mahkamah Tinggi tidak melakukan kekhilafan dalam membuat keputusan apabila membenarkan

permohonan responden-responden untuk membatalkan tindakan perayu-perayu dalam isu ini. (lihat perenggan 44).

[English summary

This was an appeal by the first, second and third appellant ('the appellants') against the decision of the High Court which allowed the respondents' application to strike out the writ of summons and statement of claims of the appellants as well as reply to the respondents' defence pursuant to O 18 r 19(1) of the Rules of Court 2012. The appellants pleaded that the deceased named Karuna Nithi a/l Palani Velu was arrested by the police on 28 May 2013 at 5.30pm for investigation under s 324 of the Penal Code, following a police report made by the first appellant that the deceased had hit the first appellant with a helmet during a quarrel between husband and wife. The deceased was charged under s 324 of the Penal Code and pleaded not guilty of the offence. The case was fixed for mention on 1 July 2013 pending medical report. The magistrate's court set bail of RM4,000 but the deceased failed to make bail. The deceased was supposed to be sent to jail for further detention pending the mention date but due to an error in the arrest warrant, the deceased was brought back and detained at Tampin District Police Headquarters lockup while waiting for amendment to be made at the arrest warrant the next day. The appellants pleaded that the deceased died on 1 June 2013 at 6.30pm in the lockup of IPD Tampin, Negeri Sembilan due to abuse, beating, assault, battery by the fourth respondent to the 13th respondent while the deceased was detained in the lockup. The appellants pleaded that the respondents as public local authorities had failed to safeguard the welfare and safety of the deceased while in the lockup from being abused, beaten, assault and battery by other detainees in the lockup resulting in death of the deceased. The issue that arose was when the appellants' action was time barred. The appellants asserted that the time limit for their action only began on 28 January 2015, which was the date of the coroner's court made an inquest decision related to the cause of death of the deceased and the appellants were still within the allowed time period of 36 months calculated from the inquest decision. The respondents also argued that the appellants did not have locus standi to bring the present suit against the respondents and writ of summons as well as the statement of claim of the appellants should be struck off.

Held, dismissing the appeal:

(1) The appellants' contention that they were awaiting the outcome of the inquest before being able to initiate action against the respondents was a fallacy or misconceived. The appellants continued to remain silent and sat on their right from taking action against the respondents. Action against the respondents may be commenced early before the period of 36 months from the date of death of the deceased on 1 June 2013. The appellants failed and did not take such measures. The court found that

A the High Court did not err in allowing the respondents 'application to strike out the writ of summons and statement of claim of the appellants and the appellants' reply to the respondents' defence. It was clear that there was an inordinate delay of four years and seven months from the date of 1 June 2013 which was the date of the alleged assault on the B deceased and the alleged negligence of the respondents to prevent the assault from happening. The appellant's claim was barred under s 2(a) of the Public Authorities Protection Act 1948 and an abuse of court process that justified the striking out of the appellant's claim under all branches stipulated under O 18 r 19(1) of the Rules of Court 2012. There was no C merit in the appellants' arguments (see paras 30 & 38).

(2) The High Court held that the appellants did not have locus standi to initiate this action. The High Court also ruled that the third appellant of an incompetent minor to take this action in his own name through his D litigator, and therefore was contrary to the requirements of O 76 r 2(1) of the Rules of Court 2012. The court found the High Court had not erred in making the decision in allowing the respondents application to strike out the appellants suit in the present issue (see para 44).]

E **Kes-kes yang dirujuk**

Alias bin Ismail v Hairuddin bin Mohamad & Anor [1997] 3 MLJ 724; [1997] 4 CLJ 669, MR (dirujuk)

Bandar Builder Sdn Bhd & Ors v United Malayan Banking Corporation Bhd [1993] 3 MLJ 36, MA (dirujuk)

F *Credit Corporation (M) Bhd v Fong Tak Sin* [1991] 1 MLJ 409; [1991] 1 CLJ Rep 69, MA (dirujuk)

Ibrahim bin Mohideen Kutty v Timbalan Menteri Dalam Negeri & Ors [2003] 5 MLJ 294, MT (dibeza)

G *Kerajaan Malaysia & Ors v Lay Kee Tee & Ors* [2009] 1 MLJ 1; [2009] 1 CLJ 663, MP (dirujuk)

Penguasa Pusat Pemulihan Akhlak Simpang Renggam Johor Darul Takzim & 5 Ors v Lee Foo Chuan [2017] 1 LNS 1932, MT (dibeza)

Ronald Beadle v Hamzah HM Saman & Ors [2007] 2 MLJ 201; [2007] 1 CLJ H 421, MP (dirujuk)

SR Katherine Lim KH v Ketua Pengarah Perkhidmatan Perubatan Malaysia & Ors [1997] 2 MLJ 538, MR (dirujuk)

Selvaraju a/l Ponniah v Suruhanjaya Perkhidmatan Awam Malaysia & Anor [2007] 7 MLJ 1, MP (dirujuk)

I *Tasja Sdn Bhd v Golden Approach Sdn Bhd* [2011] MLJU 67; [2011] 3 CLJ 751, MP (dirujuk)

Vista Specialist Eye Center Sdn Bhd v Dato' Loo Son Yong and another appeal [2016] 5 MLJ 832, MR (dirujuk)

Undang-undang yang dirujuk

Akta Keselamatan Dalam Negeri 1960 s 8(1)
Akta Perlindungan Pihak Berkuasa Awam 1948 s 2, 2(a), (b)
Akta Umur Dewasa 1971 s 2
Akta Undang-Undang Sivil 1956 s 7, 7(2)
Kaedah-Kaedah Mahkamah 2012 A 18, A 18 k 19(1), 19(1)(a), (1)(b), (1)(c), (1)(d), A 76 kk 1, 2(1), 4
Kanun Keseksaan s 324
Kanun Tatacara Jenayah ss 330, 334, 339
Ordinan Darurat (Ketenteraman Awam dan Mencegah Jenayah) 1969 s 4(1)

Rayuan daripada: Guaman Sivil No NA-21 NCVC-3–01 Tahun 2018 (Mahkamah Tinggi, Seremban)

Manoharan a/l Tevadasin (Ong & Partners) bagi pihak perayu-perayu.
Kamal Azira bin Hassan (Nadiatul Syima bt Ismail bersamanya) (Peguam Kanan Persekutuan, Jabatan Peguam Negara) bagi pihak responden-responden.

Yaacob Md Sam HMR:

PENGENALAN

[1] Rayuan ini adalah oleh perayu pertama, perayu kedua dan perayu ketiga (perayu-perayu) (plaintif-plaintif di mahkamah bawahan) terhadap keputusan YA Pesuruhjaya Kehakiman Mahkamah Tinggi Malaya di Seremban yang telah membenarkan permohonan responden-responden (defendan-defendan di mahkamah bawahan) untuk membatalkan writ saman dan pernyataan tuntutan perayu-perayu bertarikh 25 Januari 2018 serta jawapan kepada pembelaan defendan-defendan bertarikh 30 April 2018 di bawah A 18 k 19(1) Kaedah-Kaedah Mahkamah 2012. Perayu-perayu juga diperintahkan membayar kos sebanyak RM4,000 kepada responden-responden.

[2] Terkilan terhadap keputusan YA pesuruhjaya kehakiman tersebut, perayu-perayu telah memfailkan rayuan ke mahkamah ini. Kami telah mendengar rayuan perayu-perayu dan memutuskan secara sebulat suara menolak rayuan perayu-perayu.

[3] Kami kini memberikan alasan-alasan keputusan kami tersebut.

LATAR BELAKANG

[4] Melalui writ saman dan pernyataan tuntutan bertarikh 25 Januari 2018, perayu-perayu telah memohon relif-relif berikut terhadap responden-responden, secara bersesama atau berasingan:

A
(a) ganti rugi am untuk ditaksirkan;

(b) ganti rugi kehilangan tanggungan untuk ditaksirkan;

(c) faedah ke atas ganti rugi am dan ganti rugi kehilangan tanggungan pada kadar 5% setahun dari tarikh kematian (1 Jun 2013) sehingga ke tarikh
B penyelesaian penuh;

(d) ganti rugi khas;

(e) faedah ke atas ganti rugi khas pada kadar 5% setahun ke atas ganti rugi khas dari tarikh kematian (1 Jun 2013) sehingga penyelesaian penuh;
C

(f) ganti rugi atas kesedihan ('bereavement')

(g) ganti rugi teruk sebanyak RM2.5 juta;

(h) ganti rugi teladan sebanyak RM2.5 juta;

D
(i) faedah ke atas ganti rugi teruk dan ganti rugi teladan pada kadar 5% setahun dari tarikh kematian (1 Jun 2013) sehingga ke tarikh penyelesaian penuh;

(j) suatu perintah diberikan supaya defendan ke-14, ke-15 dan ke-16
E mengambil tindakan undang-undang terhadap pegawai-pegawai penjaga lokap yang sengaja memungkiri kuasa, dan undang-undang, sehingga membawa maut kepada si mati, di dalam masa 30 hari dari tarikh perintah ini;

(k) kos tindakan ini; dan
F

(l) lain-lain relif yang difikirkan suai manfaat dan adil untuk dibenarkan oleh mahkamah.

[5] Perayu-perayu dalam writ dan pernyataan tuntutan memplidkan bahawa
G si mati bernama Karuna Nithi a/l Palani Velu telah ditangkap oleh pihak polis pada 28 Mei 2013 pada pukul 5.30 petang untuk siasatan di bawah s 324 Kanun Keseksaan, berikutan daripada laporan polis yang dibuat oleh perayu pertama bahawa si mati telah memukulnya dengan helmet semasa berlaku satu salah faham antara suami isteri (ms 34–56 rekod rayuan Jld IA(P)). Perayu
H pertama adalah isteri si mati.

[6] Pada 29 Mei 2013, Majistret Mahkamah Majistret Tampin telah membenarkan permohonan reman selama empat hari terhadap si mati bermula pada 29 Mei 2013 hingga 1 Jun 2013 untuk tujuan siasatan di bawah
I kesalahan s 324 Kanun Keseksaan. Pada 31 Mei 2013, si mati telah dituduh di Mahkamah Majistret Tampin di bawah s 324 Kanun Keseksaan. Si mati tidak mengaku salah terhadap pertuduhan dan kes ditetapkan untuk sebutan pada 1 Jun 2013 untuk menunggu laporan perubatan. Mahkamah majistret menetapkan wang jaminan sebanyak RM4,000, tetapi si mati gagal

mengadakan wang jaminan. Si mati sepatutnya dihantar ke penjara untuk ditahan lanjut menunggu sebutan/bicara, tetapi oleh sebab berlaku kesilapan dalam waran penahanan, si mati telah dibawa balik dan ditahan di lokap Ibu Pejabat Polis Daerah (IPD) Tampin menunggu pindaan pembetulan dilakukan atas Waran Penahanan pada keesokan harinya.

[7] Perayu-perayu seterusnya memplidkan bahawa si mati telah meninggal dunia pada 1 Jun 2013, pada pukul 6.30 petang, di dalam lokap IPD Tampin, Negeri Sembilan, akibat penderaan, pukulan, serangan, hentaman, yang mengakibatkan kecederaan luaran dan dalaman badan si mati yang teruk, berikutan penderaan dari segi mental, emosi dan fisikal, pukulan, serangan, dan hentaman yang dilakukan oleh responden ke-4 hingga ke-13 semasa si mati ditahan di lokap tersebut bermula pada 31 Mei 2013 hingga 1 Jun 2013.

[8] Perayu-perayu memplidkan bahawa responden-responden selaku pihak berkuasa awam telah gagal menjaga kebajikan dan keselamatan si mati di dalam lokap daripada didera, dipukul, diserang dan dihentam oleh tahanan-tahanan lain di dalam lokap, secara spesifik bagi insiden yang berlaku pada 31 Mei 2013 dan 1 Jun 2013, sehingga membawa maut kepada si mati.

[9] Perayu-perayu oleh itu menuntut terhadap responden-responden untuk relif-relif seperti mana yang disebutkan di perenggan [4] di atas.

[10] Responden-responden telah memasukkan pernyataan pembelaan defendan-defendan bertarikh 10 April 2018. Responden-responden tidak mengakui dan menafikan sebarang tanggungan terhadap tuntutan perayu-perayu tersebut (ms 59–73 rekod rayuan IA(P)).

[11] Pada 30 April 2018, perayu-perayu memfailkan jawapan kepada pembelaan defendan-defendan (ms 74–90 rekod rayuan Jld IA(P)).

NOTIS PERMOHONAN DEFENDAN-DEFENDAN (LAMPIRAN 10)

[12] Pada 30 Mei 2018, responden-responden memasukkan notis permohonan di bawah A 18 Kaedah-Kaedah Mahkamah 2012 dan/atau A 92 k 4 Kaedah-Kaedah Mahkamah 2012 (lampiran 10). Permohonan tersebut disokong oleh afidavit sokongan yang diikrarkan oleh Nadiatul Syima bt Ismail, peguam persekutuan di Jabatan Peguam Negara.

[13] Melalui notis permohonan tersebut, defendan-defendan memohon untuk mendapatkan perintah berikut:

(a) writ saman dan pernyataan tuntutan bertarikh 25 Januari 2018 serta jawapan kepada pembelaan defendan-defendan bertarikh 30 April 2018

A dibatalkan menurut A 18 k 19(1)(a) atau (b) atau (c) Kaedah-Kaedah Mahkamah 2012 dan/atau A 92 k 4 Kaedah-Kaedah Mahkamah 2012;

(b) segala prosiding terhadap defendan-defendan digantung sehingga keputusan muktamad permohonan ini;

B (c) kos permohonan ini dan guaman ini dibayar oleh plaintif-plaintif kepada defendan-defendan selaras dengan peruntukan s 2(b) Akta Perlindungan Pihak Berkuasa Awam 1948; dan

(d) apa-apa perintah yang difikirkan suai manfaat dan patut oleh C mahkamah yang mulia ini.

[14] Alasan-alasan permohonan oleh defendan-defendan adalah seperti berikut:

D (a) writ saman dan pernyataan tuntutan plaintif-plaintif serta jawapan kepada pembelaan defendan-defendan tidak mendedahkan kausa tindakan yang munasabah terhadap defendan-defendan;

(b) piaintif pertama, plaintif kedua dan plaintif ketiga (plaintif-plaintif) tidak mempunyai locus standi untuk membawa tindakan ini terhadap E defendan-defendan;

(c) tindakan plaintif-piaintif terhadap defendan-defendan difailkan di luar had masa;

F (d) relif-relif dipohon tidak dibenarkan di bawah undang-undang; dan

(e) dalam semua hal keadaan tuntutan plaintif-plaintif terhadap defendan-defendan tidak mendedahkan kausa tindakan yang munasabah, mengaibkan, remeh dan menyusahkan serta merupakan suatu penyalahgunaan proses mahkamah.

G

[15] Pada 8 Oktober 2018, YA pesuruhjaya kehakiman telah membenarkan permohonan defendan-defendan tersebut.

H RAYUAN PERAYU-PERAYU DI MAHKAMAH INI

[16] Dalam memorandum rayuan bertarikh 25 Disember 2018, perayu-perayu memberikan lapan alasan rayuan seperti berikut:

I (a) hakim yang bijaksana telah terkhilaf dari segi undang-undang dan/atau fakta apabila gagal memberikan pertimbangan yang sewajarnya kepada fakta bahawa writ saman bertarikh 25 Januari 2018 ke atas responden-responden telah difailkan di dalam tempoh masa yang dibenarkan di bawah undang-undang, iaitu di dalam tempoh tiga tahun dari tarikh keputusan inkues bertarikh 28 Januari 2015, apabila

membenarkan permohonan responden-responden untuk membatalkan writ saman dan pernyataan tuntutan perayu-perayu;

(b) hakim yang bijaksana telah terkhilaf dari segi undang-undang dan/atau fakta apabila gagal memberikan pertimbangan yang sewajarnya terhadap fakta bahawa jika perayu-perayu memfailkan tindakan sivil terhadap responden-responden sebaik sahaja selepas kematian si mati di lokap Balai Polis Tampin pada 1 Jun 2013, tanpa mengetahui punca kematian asalnya (iaitu sebelum keputusan inkues dikeluarkan), maka tindakan perayu-perayu akan dianggap pra-matang, dan boleh dibatalkan;

(c) hakim yang bijaksana telah terkhilaf dari segi undang-undang dan/atau fakta apabila gagal memberikan pertimbangan yang sewajarnya terhadap fakta bahawa perayu-perayu yang merupakan isteri yang sah dan anak-anak kandung yang sah kepada si mati mempunyai kausa tindakan (*cause of action*) yang sah terhadap responden-responden yang mengakibatkan kematian si mati semasa si mati dalam tahanan polis di lokap Balai Polis Tampin, apabila membenarkan permohonan responden-responden untuk membatalkan writ saman dan pernyataan tuntutan perayu-perayu; dan

(d) hakim yang bijaksana telah terkhilaf dari segi undang-undang dan/atau fakta apabila gagal memberikan pertimbangan yang sewajarnya bahawa perayu-perayu mempunyai 'locus standi' untuk membawa tindakan ini ke atas responden-responden dan juga undang-undang tidak mensyaratkan keperluan surat kuasa wakil untuk perayu-perayu menuntut ganti rugi tanggungan (*dependency claim*) terhadap responden-rtesponden, yang bertanggungjawab untuk kematian si mati yang berada di dalam tahanan polis di lokap Balai Polis Tampin pada 1 Jun 2013, dengan kecederaan teruk pada badannya, apabila membenarkan permohonan responden-responden untuk membatalkan writ saman dan pernyataan tuntutan perayu-perayu;

(e) hakim yang bijaksana telah terkhilaf dari segi undang-undang dan/atau fakta apabila gagal memberikan pertimbangan yang sewajarnya kepada fakta bahawa keputusan inkues bertarikh 28 Januari 2015 telah dirayukan di Mahkamah Tinggi yang telah menolak rayuan dan mengekalkan keputusan inkues pada 9 Oktober 2017 dan seterusnya masih lagi berada pada tahap rayuan di Mahkamah Rayuan, apabila memutuskan bahawa tindakan yang difailkan oleh perayu-perayu berada di luar had masa tiga tahun dari tarikh kematian pada 1 Jun 2013, dan gagal memberikan pertimbangan yang adil bahawa kes ini masih berada di dalam had masa tiga tahun, dari tarikh kelutusan inkues bertarikh 28 Januari 2015;

A (f) hakim yang bijaksana telah terkhilaf dari segi undang-undang dan/atau fakta apabila gagal memberikan pertimbangan yang sewajarnya bahawa had masa untuk kes ini seharusnya bermula dari tarikh keputusan inkues bertarikh 28 Januari 2015 dan/atau selepas suatu keputusan yang muktamad dikeluarkan untuk kes inkues, yang masih berada dalam B rayuan;

(g) hakim yang bijaksana telah terkhilaf dari segi undang-undang dan/atau fakta apabila gagal memberikan pertimbangan yang sewajarnya bahawa perayu-perayu masih boleh memfailkan suatu permohonan untuk surat C kuasa mentadbir, sebelum tarikh bicara atau selepasnya, dan tiada apa-apa halangan untuk mahkamah menetapkan ganti rugi atau kuantum yang sewajarnya, untuk kecederaan-kecederaan yang dialami di dalam lokap, sementara perayu-perayu menyelesaikan masalah keluarga, dan memohon untuk surat kuasa mentadbir; dan

D

(h) hakim yang bijaksana telah terkhilaf dari segi undang-undang dan/atau fakta apabila gagal memberikan pertimbangan yang sewajarnya bahawa tiada sebarang halangan di sisi undang-undang untuk memfailkan suatu tuntutan ganti rugi pergantungan (*dependency*), tanpa memperoleh E surat kuasa mentadbir, dan isu sama ada ganti rugi am dibayar oleh responden-responden kepada perayu-perayu, untuk kecederaan-kecederaan badan yang teruk, yang telah dialami oleh si mati, sewajarnya ditetapkan, selepas perbicaraan.

F KEPUTUSAN MAHKAMAH INI

[17] Alasan rayuan di perenggan [1], [2], [5] dan [6] adalah berhubung kait melibatkan isu yang sama, iaitu sama ada tindakan oleh perayu-perayu telah terhalang oleh sekatan had masa. Kami akan menimbangkan dahulu isu ini G memandangkan ia adalah isu utama dalam rayuan ini.

[18] Kami mengamati penghakiman YA pesuhjaya kehakiman untuk isu ini. Kami mendapati dalam perenggan-perenggan [10], [11], [16], [17], [18] dan [19] penghakiman, YA pesuruhjaya kehakiman telah menimbangkan isu had H masa yang terpakai dalam tindakan yang difailkan oleh perayu-perayu.

[19] Selanjutnya pada perenggan [20] dan [21] penghakiman, YA pesuruhjaya kehakiman memutuskan seperti berikut:

I [20] Si mati meninggal dunia pada 1 Jun 2013. Kausa tindakan bermula dari tarikh kematian si mati pada 1 Jun 2013. Kausa tindakan kecuaian dan kausa tindakan bagi kehilangan tanggungan di bawah s 7 Akta Undang-Undang Sivil 1956 adalah bermula dari tarikh kematian si mati pada 1 Jun 2013 dan bukan dari tarikh keputusan inkues pada 28 Januari 2015 seperti yang dihujahkan oleh peguam cara plaintif-plaintif.

[21] Tempoh tiga puluh enam bulan untuk plaintif-plaintif memfailkan tindakan ini adalah berakhir pada 31 Mei 2016. Plaintif-plaintif hanya memfailkan tindakan ini pada 25 Januari 2018, di luar tempoh tiga puluh enam bulan yang ditetapkan oleh s 2(a) PAPA.

[20] Di hadapan mahkamah ini, peguamcara terpelajar bagi pihak perayu-perayu menegaskan bahawa punca kematian si mati hanya dikenalpasti dan diketahui pada 28 Januari 2015, iaitu tarikh keputusan inkues oleh koroner. Maka itu, writ saman dan pernyataan tuntutan yang difailkan oleh perayu-perayu terhadap responden-responden pada 25 Januari 2018 masih dalam lingkungan had masa tiga tahun seperti mana yang dibenarkan di bawah undang-undang. Peguamcara merujuk kepada dua kes autoriti untuk menyokong hujahannya dalam isu penentuan had masa tindakan, iaitu kes *Ibrahim bin Mohideen Kutty v Timbalan Menteri Dalam Negeri & Ors* [2003] 5 MLJ 294 (HC) dan kes *Penguasa Pusat Pemulihan Akhlak Simpang Renggam Johor Darul Takzim & 5 Ors v Lee Foo Chuan* [2017] 1 LNS 1932 (HC).

[21] Peguam kanan persekutuan ('PKP') terpelajar bagi pihak responden-responden sebaliknya menegaskan peruntukan s 2(a) Public Authorities Protection Act 1948 ('PAPA') adalah peruntukan mutlak dan mandatori untuk dipatuhi. Tindakan yang difailkan oleh perayu-perayu pada 28 Januari 2015 oleh itu telah terhalang oleh had masa yang diperuntukkan di bawah s 2(a) PAPA. PKP selanjutnya menegaskan bahawa bantahan halangan had masa telah diplidkan secara nyata dalam perenggan [25] dan [37] pernyataan pembelaan defendan-defendan. PKP merujuk kepada kes-kes autoriti berikut bagi menyokong penegasannya untuk isu keesahan had masa tindakan: *Tasja Sdn Bhd v Golden Approach Sdn Bhd* [2011] MLJU 67; [2011] 3 CLJ 751 (FC); *Selvaraju a/l Ponniah v Suruhanjaya Perkhidmatan Awam Malaysia & Anor* [2007] 7 MLJ 1 (FC); *Alias bin Ismail v Hairuddin bin Mohamad & Anor* [1997] 3 MLJ 724; [1997] 4 CLJ 669 (CA); *Credit Corporation (M) Bhd v Fong Tak Sin* [1991] 1 MLJ 409; [1991] 1 CLJ Rep 69 (SC); dan *SR Katherine Lim KH v Ketua Pengarah Perkhidmatan Perubatan Malaysia & Ors* [1997] 2 MLJ 538 (CA).

[22] Seksyen 2(a) PAPA memperuntukkan seperti berikut:

2 Protection of person acting in execution of statutory or other public duty

Where, after the coming into force of this Act, any suit, action, prosecution or other proceeding is commenced in the Federation against any person for any act done in pursuance or execution or intended execution of any written law or of any public duty or authority or in respect of any alleged neglect or default in the execution of any such written law, duty or authority the following provisions shall have effect:

(a) the suit, action, prosecution or proceeding shall not lie or be instituted unless it is commenced within thirty-six months next after the act, neglect

A or default complained of or, in the case of a continuance of injury or damage, within thirty-six months next after the ceasing thereof.

B **[23]** Dalam kes *Selvaraju a/l Ponniah v Suruhanjaya Perkhidmatan Awam Malaysia & Ors*, perayu telah digantung tugasnya sebagai pemandu di Jabatan Peguam Negara selepas perayu ditahan di bawah s 4(1) Ordinan Darurat (Ketenteraman Awam dan Mencegah Jenayah) 1969. Perayu kemudiannya telah dipecat daripada perkhidmatan awam melalui surat bertarikh 16 Julai 1992 dan berkuatkuasa dari tarikh 6 Julai 1992. Perayu mengemukakan rayuan bertarikh 26 Julai 1992 kepada Lembaga Rayuan. Pada 19 Oktober 1992, Lembaga Rayuan membuat keputusan menolak rayuan perayu. Surat keputusan Lembaga Rayuan tersebut dibuat serahan ke atas perayu pada 26 November 1992. Pada 24 November 1995, perayu memfailkan satu tindakan terhadap responden-responden memohon deklarasi bahawa pemecatannya adalah terbatal dan tidak sah atas alasan bahawa pemecatan itu berdasarkan perintah tahanan yang tidak sah. Mahkamah Tinggi telah menolak tindakan perayu. Mahkamah Rayuan juga telah menolak rayuan perayu terhadap keputusan Mahkamah Tinggi. Perayu memfailkan permohonan untuk merayu. Mahkamah Persekutuan telah memberikan kebenaran merayu berdasarkan persoalan-persoalan berikut:

C

D

E

(a) sama ada perintah penahanan boleh dicabar dalam prosiding kolateral; dan

(b) berdasarkan tempoh had masa sama ada masa bermula dari tarikh perintah penahanan atau dari tarikh keputusan Lembaga dimaklumkan kepada perayu.

F

G **[24]** Untuk persoalan pertama, Mahkamah Persekutuan memutuskan bahawa perayu tidak boleh mencabar kesahan perintah tahanan melalui tindakan kolateral dalam mencabar keputusan pemecatan perayu. Mahkamah Persekutuan memutuskan bahawa tindakan perayu untuk mencabar kesahan perintah tahanan merupakan penyalahgunaan proses mahkamah kerana perayu telah gagal untuk berbuat demikian dalam tempoh 36 bulan yang dibenarkan oleh s 2 PAPA untuk mencabar perintah tahanan yang dibuat pada 5 Ogos 1991 dan masa untuk mencabar telah luput pada 4 Ogos 1994 walhal writ hanya difailkan pada 24 November 1995, satu kelewatan lebih 15 bulan selepas tamat tempoh had masa.

H

I **[25]** Untuk persoalan kedua, Mahkamah Persekutuan memutuskan seperti berikut:

> [20] In our judgment, s 2(a) of the Act is mandatory in its term. The word 'shall' is used in that section indicating that the 36 months period in respect of time is a mandatory requirement and it cannot be abridged. It is therefore clear that time starts from the act complained of and not the communication of the decision as

contended by the appellant. The 'act' in the present case is the decision of the Board dismissing the appellant's appeal. The decision was made on 19 October 1992 as stated in the letter dated 26 November 1992. Hence, the time to file the action runs from the date of the decision and the last day to file it would be on 18 October 1995 and not on 25 November 1995. If time were to run from the date of communication of the decision on 26 November 1992 as contended by the appellant and not the date when the decision was made on 19 October 1992, then the provision in s 2(a) of the Act would have said so in the section.

[21] ... Such being the case, we find that the appellant's action was time-barred as he was 39 days late when he filed the action.

[26] Mahkamah Persekutuan selanjutnya menegaskan secara *per incuriam* tentang pentingnya mahkamah bawahan mematuhi *doktrin stare decisis* atas sesuatu tafsiran statut yang telah dibuat oleh mahkamah atasan.

[27] Dalam kes *Alias Ismail v Hairuddin Mohammad & Anor*, Mahkamah Rayuan di ms 728 (MLJ); ms 673 (CLJ) memutuskan seperti berikut:

The court has no discretion to set aside a defence of limitation. In *Riches v Director of Public Prosecutions* [1973] 1 WLR 1019, it was held that it was open to the defendant on an application to dismiss an action as being frivolous and vexatious or an abuse of the process of the court to show that the plaintiffs cause of action was statute barred and must inevitably fail for that reason.

This has been followed by the Federal Court in *Tio Chee Hing & Ors v Government of Sabah* [1981] 1 MLJ 207 and *Haji Hussin bin Haji Ali & Ors v Datuk Haji Mohamed bin Yaacob & Ors and connected cases* [1983] 2 MLJ 227.

[28] Kami mengamati pernyataan tuntutan perayu-perayu dalam tindakan terhadap responden-responden. Perayu-perayu telah memplidkan dua kausa tindakan terhadap responden-responden, iaitu: (i) kausa tindakan kecuaian; dan (ii) kausa tindakan di bawah s 7 Akta Undang-Undang Sivil 1956. Tidak terdapat dalam mana-mana pernyataan tuntutan tersebut perayu-perayu menyebutkan bahawa mereka membawa tindakan atas kapasiti wasi kepada estet si mati. Perayu pertama dan kedua belum lagi mendapatkan surat kuasa mentadbir. Perayu ketiga pula adalah seorang kanak-kanak di bawah umur yang belum mencapai umur dewasa 18 tahun menurut s 2 Age of Majority Act 1971. Maka yang demikian timbul isu 'locus standi' perayu-perayu dalam tindakan ini yang menjadi perkara berbangkit oleh responden-responden dalam penegasan bahawa perayu-perayu tidak mempunyai kapasiti undang-undang atau 'locus standi' untuk membawa tindakan ini secara sah. lsu ini akan kami kupas lebih lanjut nanti.

[29] Dalam kes *Tasja Sdn Bhd v Golden Approach Sdn Bhd*, Mahkamah Persekutuan di ms 764 (CLJ) memutuskan seperti berikut:

A [25] ... in an application for striking out under O 18 r 19(1) RHC on the ground of limitation to bring an action, a distinction must be made as to which provision ofthe law is used to ground such application. If is is based on s 2(a) of the PAPA or s 7(5) of the Civil Law Act, where the period of limitation is absolute then in a clear and obvious case such application should be granted without having to plead such B defence. However, in a situation where limitation is not absolute, like in a case under Limitation Act, such application for striking out should not be allowed until and unless limitation is pleaded as required under s 4 of the Limitation Act.

C **[30]** Berbalik semula kepada rayuan ini. Perayu-perayu menegaskan had masa tindakan mereka hanya bermula pada 28 January 2015, iaitu tarikh mahkamah koroner membuat keputusan inkues berkaitan sebab kematian si mati. Maka itu apabila perayu-perayu menfailkan tindakan ini pada 25 January 2018, mereka berada dalam tempoh masa yang dibenarkan, iaitu 36 bulan dikira daripada tarikh keputusan inkues. YA pesuruhjaya kehakiman tidak D bersetuju atas hujahan tersebut. Fakta yang tidak dipertikaikan adalah si mati mati pada 1 June 2013. Sudah tentunya terdapat sijil kematian si mati dan kebenaran bagi pengkebumian mayat si mati dikeluarkan oleh pihak berkuasa kepada keluarga si mati. Oleh kerana kematian si mati sewaktu berada di dalam lokap polis, maka sudah tentu terdapat laporan polis yang dikenali sebagai E laporan maklumat pertama dibuat oleh pegawai polis tentang kematian orang dalam tahanan seperti mana yang dikehendaki oleh peruntukan Kanun Tatacara Jenayah. Seksyen 334 Kanun Tatacara Jenayah menghendaki pegawai polis di mana tahanan mati semasa berada di bawah kustodinya, membuat laporan dengan segera kepada majistret terdekat tentang kematian yang F berlaku. Majistret akan hadir membuat pemeriksan mayat si mati sebelum mayat si mati dibenarkan dipindahkan keluar daripada lokap bagi dihantar ke hospital untuk bedah siasat (*post mortem*) oleh pakar patologi untuk mengetahui sebab kematian seperti yang diperuntukkan oleh s 330 Kanun Tatacara Jenayah. Oleh yang demikian, akan terdapat laporan bedah siasat oleh G pakar patologi atas sebab kematian si mati yang akan dibuat serahan kepada pegawai penyiasat (IO) kes kematian. Inkues pula adalah merupakan kuasa yang diberikan kepada pendakwa raya di bawah s 339 Kanun Tatacara Jenayah untuk memberi arahan supaya majistret yang akan bertindak sebagai koroner melaksanakan inkues atau siasatan sesuatu kes kematian yang pada pendapat H pendakwa raya memerlukan inkues diadakan. Maka yang demikian inkues bukan satu kewajipan dalam semua kejadian kematian. Di atas dasar ini hujahan perayu-perayu bahawa mereka menunggu keputusan inkues sebelum boleh memulakan tindakan ke atas esponden-responden adalah satu falasi atau 'misconceived'. Perayu-perayu telah berterusan berdiam diri dan duduk atas I hak mereka daripada mengambil tindakan terhadap responden-responden. Tindakan terhadap responden-responden boleh dimulakan awal sebelum tempoh 36 bulan daripada tarikh kematian si mati pada 1 Jun 2013. Maklumat-maklumat untuk menyokong tindakan boleh diperolehi oleh perayu-perayu jika usaha diligen dilakukan. Penyataan tuntutan boleh dipinda

pada mana-mana peringkat presiding seperti yang dibenarkan oleh Kaedah-Kaedah Mahkamah 2012 untuk memasukkan keterangan baharu jika terdapat fakta-fakta baharu yang releven dengan kausa tindakan. Terdapat juga peruntukan berkaitan dengan 'discoveries' setelah tindakan difailkan. Undang-undang membenarkan keterangan baharu dibawa masuk sekiranya terdapat keterangan baharu walau pun setelah kes diputuskan jika sekiranya keterangan baharu yang material itu tidak diperolehi dahulunya atau keterangan tersebut yang baharu diperolehi mempunyai elemen kemungkinan besar yang boleh mengubah sesuatu penghakiman yang telah dibuat jika keterangan tersebut wujud sebelum penghakiman. Laporan atau keputusan inkues kematian yang hanya wujud selepas perayu-perayu menfailkan tuntutan adalah salah satu contoh fakta baharu yang membolehkan perayu-perayu untuk memohon meminda pernyataan tuntutan. Tetapi pra-syarat untuk perkara ini hanya terpakai sekiranya tuntutan difailkan dalam tempoh masa yang dibenarkan oleh undang-undang. Jelasnya, perayu-perayu gagal dan tidak melihatkan mereka mengambil langkah-langkah sedemikian.

[31] Peguamcara perayu-perayu merujuk kepada kes *Ibrahim bin Mohideen Kutty v Timbalan Menteri Dalam Negeri & Ors* untuk menyokong hujahannya. Kes ini melibatkan plaintif yang ditahan di bawah perintah penahanan bertarikh 7 Julai 1998 selama tempoh dua tahun oleh Menteri Dalam Negeri di bawah s 8(1) Akta Keselamatan Dalam Negeri 1960. Pada 29 September 1998, plaintif dimaklumkan bahawa ia digantung kerja tanpa gaji mulai 8 Julai 1998. Plaintif kemudiannya dibebaskan pada 3 Januari 2000 selepas tamat tempoh perintah penahanan. Beberapa bulan selepas dibebaskan, plaintif dimaklumkan bahawa perkhidmatannnya ditamatkan berkuatkuasa mulai 16 Jun 2000. Plaintif telah memfailkan saman pemula terhadap defendan pada 14 Mac 2002, antaranya, mencabar penamatan perkhidmatan plaintif sebagai tidak sah selain daripada mencabar perintah penahanannya juga sebagai tidak sah. Defendan membuat permohonan di bawah A 18 k 19(1)(b) atau (d) Kaedah-Kaedah Mahkamah Tinggi 1980 untuk membatalkan saman pemula plaintif atas alasan saman pemula itu difailkan setelah tempoh masa 36 bulan telah luput. Mahkamah Tinggi bagaimana pun telah menolak permohonan defendan untuk membatalkan saman pemula plaintif atas alasan kecederaan dan kerugian atau kerosakan yang dialami plaintif adalah secara berterusan, dalam bentuk menyekat kebebasan asasi yang disebabkan oleh perintah tahanan tersebut dan yang demikian tempoh masa hanya akan bermula apabila kecederaan atau kerosakan tersebut terhenti, iaitu tarikh plaintif dibebaskan pada 3 Januari 2000. Oleh itu tempoh 36 bulan diputuskan sebagai bermula dari tarikh 3 Januari 2000. Memandangkan saman pemula plaintif difailkan pada 14 April 2002, iaitu dalam masa 26 bulan, maka plaintifberada dalam tempoh had masa 36 bulan seperti yang disyaratkan di bawah s 2(a) PAPA 1948. Bagaimana pun, kami dapati kes *Ibrahim bin Mohideen Kutty* ini tidak membantu hujahan perayu-perayu kerana dalam tindakan di hadapan kami ini tidak terdapat elemen kecederaan atau kerosakan yang berterusan dilakukan

oleh responden-responden terhadap si mati, yang mati pada 1 Jun 2013. Kematian si mati hanya melibatkan satu elemen 'single act', iaitu serangan dan kecuaian yang berlaku pada 1 Jun 2013 dan tiada elemen kecederaan atau kerosakan yang berterusan. Tarikh keputusan inkues pada 25 Januari 2015 tidak boleh disifatkan sebagai kecederaan dan kerosakan berterusan atas si mati yang boleh menangguh tempoh had masa. Tempoh had masa untuk membawa tindakan kekal bermula pada 1 Jun 2013.

[32] Dalam kes *Ronald Beadle v Hamzah HM Saman & Ors* [2007] 2 MLJ 201; [2007] 1 CLJ 421, Mahkamah Rayuan memberikan maksud elemen 'single act' ialah seperti berikut (ms 209 (MLJ); ms 432 (CLJ)):

> [18] This section was also succinctly explained by Wan Sulaiman J (as he then was) in the case of *Mak Koon Yang & Anor v Municipal Councillors, Melaka* [1967] 1 MLJ 256. After referring to the English Court of Appeal case of *Carey v. Metropolitan Borough of Bermondsey* 20 TLR the learned judge said this at p 259:
>
> > Court of Appeal held in respect of that section of the English Act which was *pari materia* with our section 2(a) that 'the language of the section was reasonably plain and it was manifest that the continuance of the injury or damage meant the continuance of act which caused the damage'. Time would therefore begin to run for the purposes of the Ordinance, from the time the act was caused, not from the time when the injury or damage ceased, or in the case of a continuing injury or damage, when the act causing the injury or damage ceased.
>
> [19] Indeed in *Carey v Bermondsey Borough Council* [1906] 94 LT 216 the word 'continuance' found in s 1 of the Public Authorities Protection Act 1893 of the United Kingdom was construed to mean 'a continuing cause of action' or the continuance of the act which caused the damage (see also: *Markey v Tolworlh Joint Isolation Hospital District Board* [1900] QBD 454).

[33] Fakta yang serupa dengan kes *Ibrahim bin Mohideen Kutty v Timbalan Menteri Dalam Negeri & Ors* juga terdapat dalam kes kedua yang dirujuk oleh peguamcara perayu, iaitu kes *Lee Foo Chuan* yang dikenakan perintah tahanan oleh Menteri Dalam Negeri. Plaintif dalam kes ini mencabar keesahan perintah tahanan tersebut melalui permohonan habeas corpus. Mahkamah Tinggi membenarkan permohonan plaintif itu. Mahkamah Tinggi memutuskan tempoh had masa tindakan oleh plaintif hanya bermula dari tarikh plaintif dibebaskan melalui perintah mahkamah yang membenarkan permohonan habeas corpus plaintif pada 21 Februari 2011, iaitu tarikh kecederaan atau sekatan terhadap kebebasan plaintif terhenti. Plaintif berada di bawah perintah tahanan sejak 22 April 2009. Plaintif memfailkan writ tuntutan pada 19 Februari 2014.

[34] Kami berpendapat kes *Lee Foon Chuan* ini juga tidak dapat membantu hujahan perayu-perayu kerana elemen kecederaan dan kerosakan berterusan dalam kes tersebut tidak terdapat dalam kes rayuan di hadapan kami ini yang

mana si mati mati pada 1 Jun 2013. Kematian si mati hanya melibatkan satu elemen 'single act' iaitu dakwaan akibat dari serangan dan kecuaian responden-responden yang semuanya terjadi dan berakhir pada hari yang sama, iaitu 1 Jun 2013. Perayu-perayu tidak boleh bersandarkan kepada faktor keputusan inkues dalam mana kuasa budi bicara terletak kepada pendakwa raya untuk mengarahkan inkues dibuat atau tidak. Jika sekiranya tiada inkues diarahkan oleh pendakwa raya apakah yang masih ada untuk ditunggu oleh perayu-perayu sebelum boleh memfailkan tindakan? Jelasnya inkues tidak boleh dijadikan alasan yang membentuk elemen kecederaan dan kerosakan berterusan yang boleh menunda atau menangguh tempoh had masa tindakan. Oleh itu hujahan peguamcara perayu-perayu bahawa sekiranya tindakan perayu-perayu difailkan sebelum inkues akan menjadikan tuntutan tersebut sebagai pra-matang yang akan membolehkan responden-responden membatalkan tindakan tidak mempunyai merit. Perayu-perayu tidak boleh berterusan duduk diam atas haknya dan hanya bangkit menuntut hak tersebut setelah luput tempoh masa yang dibenarkan di bawah undang-undang.

[35] Dalam kes *Sr Katherine Lim KH v Ketua Pengarah Perkhidmatan Perubatan Malaysia & Ors*, Mahkamah Rayuan memutuskan seperti berikut di ms 543:

> ... Having filed the originating summons only on 7 November 1996, she is clearly out of time by five years and four months. On this preliminary point alone, her claim fails.

[36] Dalam kes *Kerajaan Malaysia & Ors v Lay Kee Tee & Ors* [2009] 1 MLJ 1; [2009] 1 CLJ 663, Mahkamah Persekutuan memutuskan seperti berikut (ms 15 (MLJ); ms 680 (CLJ)):

> [23] ... In so far as PAPA is concerned, the law is settled. The Privy Council in *Yew Bon Tew & Anor v Kenderaan Bas Mara* [1983] 1 MLJ 1 at p 6 held that limitation under PAPA is 'just as much a 'right' as any other statutory or contractual protection against a future suit'.
>
> [24] In this respect, both the Court of Appeal and the Federal Court have consistently struck out claims when it was clear that the statute of limitations would be relied on or raised. In *Alias bin Ismail v Hairuddin bin Mohamad & Anor* [1997] 3 MLJ 724 the Court of Appeal held that the court has no discretion to set aside a defence of limitation. It was open to the defendant on an application to dismiss an action as being frivolous and vexatious or an abuse of the process of the court to show the plaintiff's cause of action was statute-barred and must fail for that reason.

[37] Prinsip undang-undang mantap yang sama diikuti oleh Mahkamah Rayuan dalam kes *Vista Specialist Eye Center Sdn Bhd v Dato' Loo Son Yong and another appeal* [2016] 5 MLJ 832, apabila menolak rayuan perayu terhadap perintah pembatalan tindakan disebabkan tindakan perayu difailkan selepas masa luput.

[38] Berdasarkan kepada huraian yang kami nyatakan, kami mendapati YA pesuruhjaya kehakiman tidak melakukan kekhilafan apabila membenarkan permohonan responden-responden untuk membatalkan writ saman dan pernyataan tuntutan perayu-perayu dan juga jawapan perayu-perayu kepada pembelaan responden-responden. Jelas telah berlaku kelewatan selama empat tahun tujuh bulan daripada tarikh 1 Jun 2013, iaitu tarikh kejadian serangan yang dikatakan dilakukan terhadap si mati dan dakwaan kecuaian responden-respondan untuk menghalang kejadian serangan daripada berlaku. Tuntutan oleh perayu-perayu oleh itu telah terhalang di bawah s 2(a) PAPA dan satu penyalahgunaan proses mahkamah yang mewajarkan tuntutan perayu-perayu dibatalkan di bawah semua cabang yang terdapat dalam A 18 k 19(1) Kaedah-Kaedah Mahkamah 2012. Hujahan peguamcara perayu-perayu tidak mempunyai merit dalam isu ini.

[39] Kami menimbangkan pula alasan rayuan perayu-perayu di bawah perenggan (3), (4), (7) dan (8) memorandum rayuan yang kami gabungkan kerana saling kait mengait dalam isu sama ada perayu-perayu mempunyai 'locus standi' untuk membawa tindakan ini dan sama ada perayu ketiga yang masih di bawah umur mempunyai kapasiti undang-undang untuk membawa tindakan ini atas namanya sendiri. Peguamcara perayu-perayu mengakui bahawa perayu pertama dan perayu kedua masih belum mendapatkan surat kuasa mentadbir (*letter of administration*) untuk mentadbir dan mewakili estate si mati. Dengan kata lain mereka bukanlah wasi kepada si mati. Tidak dinafikan juga bahawa perayu ketiga adalah seorang kanak-kanak yang masih di bawah umur. Peguamcara perayu-perayu bagaimana pun menghujahkan bahawa perayu pertama sebagai isteri si mati dan perayu kedua serta perayu ketiga sebagai anak-anak kandung si mati mempunyai locus standi untuk membawa tindakan ini bagi menuntut ganti rugi terhadap responden-responden atas kematian si mati. Peguamcara juga menegaskan demi keadilan tindakan perayu-perayu ini tidak harus dibatalkan atas isu locus standi.

[40] Perayu-perayu telah memplidkan dua kausa tindakan terhadap responden-responden, iaitu kausa tindakan kecuaian dan kausa tindakan di bawah s 7 Akta Undang-Undang Sivil 1956. Perayu-perayu ketika membawa tindakan ini bukanlah wasi (executor) kepada si mati dan dengan itu gagal mematuhi pra-syarat s 7(2) Akta Undang-Undang Sivil 1956. Perayu ketiga pula, seorang kanak-kanak bawah umur membawa tindakan ini atas nama sendiri dan bukan melalui wakillitigasi dan dengan itu melanggari pra-syarat A 76 k 2(1) Kaedah-Kaedah Mahkamah 2012.

[41] Seksyen 7(2) Akta Undang-Undang Sivil 1956 (Akta 67) memperuntukkan seperti berikut:

7(2) Every such action shall be for the benefit of the wife, husband, parent, and child, if any, of the person whose death has been so caused and shall be brought by and in the name of the executor of the person deceased.

[42] Aturan 76 k 2(1) Kaedah-Kaedah Mahkamah 2012 memperuntukkan:

O 76, r 2

(1) A person under disability may not bring, make a claim in, defend, make a counterclaim in, or intervene in any proceedings, or appear in any proceedings under a judgment or order notice of which has been served on him, except by his litigation representative.

[43] Aturan 76 k 1 Kaedah-Kaedah Mahkamah 2012 memberi definasi perkataan 'person under disability' bermaksud kanak-kanak di bawah umur atau orang yang sakit.

[44] Kami mengamati penghakiman YA Pesuruhjaya Kehakiman untuk isu ini. Dalam perenggan [14] dan [15] penghakiman, YA pesuruhjaya kehakiman memutuskan bahawa perayu-perayu tidak mempunyai locus standi untuk membawa tindakan ini. YA pesuruhjaya kehakiman juga memutuskan perayu ketiga seorang kanak-kanak bawah umur tidak kompeten untuk membawa tindakan ini di atas namanya sendiri yang bukan melalui wakil litigasinya, dan oleh itu bertentangan dengan kehendak peruntukan A 76 k 2(1) Kaedah-Kaedah Mahkamah 2012. Kami tidak mendapati YA pesuruhjaya kehakiman melakukan kekhilafan dalam keputusannya apabila membenarkan permohonan responden-responden untuk membatalkan tindakan perayu-perayu atas isu ini.

[45] Prinsip undang-undang mantap dalam pembatalan tindakan di bawah A 18 k 19(1) Kaedah-Kaedah Mahkamah 2012 (A 18 k 19(1) Kaedah-Kaedah Mahkamah Tinggi 1980 sebelumnya) telah dinyatakan dengan jelas oleh Mahkamah Agung dalam kes *Bandar Builder Sdn Bhd & Ors v United Malayan Banking Corporation Bhd* [1993] 3 MLJ 36. Kami tidak berhasrat mengulangi prinsip mantap tersebut dalam penghakiman kami ini. Tindakan perayu-perayu 'obviously unsustainable' dan mewajarkan pembatalannya.

KESIMPULAN

[46] Berdasarkan kepada huraian di atas, kami sebulat suara memutuskan rayuan oleh perayu-perayu tidak mempunyai merit. Rayuan perayu-perayu dengan itu ditolak. Perintah Mahkamah Tinggi bertarikh 8 Oktober 2018 dikekalkan. Tiada kos diperintahkan.

Rayuan ditolak.

Dilaporkan oleh Mohd Kamarul Anwar